

Kafsteist'nes aia aasta teab,
Mis luggo on siin olnud,
On sellele, kes meles peab,
Ja lähhäb, kust ta tulnud,
Kus omma noesed lapsed näab,
Kes agga melest kõrwaks jääb,
Kül se saab tuld ja rauda,
Ja langeb surma hauda!!!

Sitte hallastaja.

Üks õite rikkas naesterahwas,
Kes waesid wägga armastas,
Kes olli wagga, palwel' wahwas,
Ja ennast wägga kurwastas;
Kui temma waeste hädda näggi
Siis omma heldust lahti teggi
Ja ütles nuttes: „Oh ärra kaeba!“
Ja andis tükki — hallitand' leiba!

Kõnne jätkud.

Nastad seiswad — ühbel.

Kaks sõbra räkisid enneste wannadussest.
„Minna“, ütles teine, „ollen 35 aastat
wanna.“ „Ja minna 40“ kostis teine.
„Noh!“ ütles esimenne: „wie aasta pär-
rast olleme ühhe ealised.“

Hobbone saab käest otsa.

Üks teekäimissest wärsind juut pallus üht
meest, kes temmast ratsa möda olli sõitmas,
ennast ka hobbose selga wõtta. Ratsa sõitja
wõttis wimaks palwet kuulda, agga käskis
tedda nenda istuda, et ta temmast nattikesse
emal piddi hoidma. Tee läks järsust mäest
ülles. Hobbose perremees nihutas ennast
nattoke hawal taggasi ja ahwardas juti, et
ta ennast mitte temma selja wasto piddand
andma. Juut, hirmo täis, nihutas ennast
ka taggasi — puhkes küssendama. „Mis
wigga, Abram?“ küsis mees. „Hobbone